

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce J. K., zastoupeného Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou se sídlem Liberec, Vrchlického 802/46, proti žalovanému **Českému báňskému úřadu**, se sídlem Praha 1, Kozí 748/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 4. 2022, č. j. 54 A 13/2020 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 4. 2022, č. j. 54 A 13/2020 - 45, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. SBS 15587/2020/ČBÚ-23. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „OBÚ“) ze dne 27. 2. 2020, č. j. SBS 21985/2018/OBÚ-04/5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Posledně zmíněným rozhodnutím OBÚ uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) – dále jen „horní zákon“, kterého se dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina, na pracovní plán prvního skrývkového řezu, organizace Severočeské doly a. s., kde je vykonávána hornická činnost; v důlním díle byl v 11:00 hod zajištěn Policií ČR z důvodu protiprávního jednání. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud především neshledal důvodnou námitku zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedl, že za počátek běhu jednoleté promlčecí doby je považován den následující po dni spáchání přestupku, v dané věci tedy 1. 7. 2018;

konec promlčecí doby by tak připadl na 30. 6. 2019. OBÚ nicméně vydal dne 21. 2. 2019 příkaz č. j. SBS 21985/2018/OBÚ-04/1, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku; ten byl žalobci doručen dne 11. 3. 2019. Doručením příkazu bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku, a proto došlo k přerušení běhu promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „přestupkový zákon“), a počala běžet promlčecí doba nová, jejíž konec připadl na 11. 3. 2020. Prvostupňové rozhodnutí vydal OBÚ dne 27. 2. 2020, tedy před uplynutím promlčecí doby. Na tom, že vydáním příkazu dne 21. 2. 2019 došlo k přerušení běhu promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona, nic nemění, že žalobkyně proti příkazu podala odpor. K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona došlo též před uplynutím jednoleté promlčecí lhůty.

[3] Žalobce dále namítal, že v projednávané věci byla porušena zásada *ne bis in idem*, neboť byl za stejný skutek uznán vinným jak ze spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona (prvostupňovým rozhodnutím), tak i ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“), a to příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50693/2018. Krajský soud dospěl k závěru, že zatímco přestupku podle horního zákona se žalobce dopustil tím, že neoprávněně vnikl do důlního díla, přestupku podle zákona o právu shromažďovacím se dopustil až v době, kdy se již nacházel v důlním díle a neuposlechl výzvu Policie ČR, aby je opustil. Spácháním přestupku podle horního zákona žalobce ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných tímto zákonem, zatímco spácháním přestupku podle zákona o právu shromažďovacím ohrozil zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Jedná se tedy o vícečinný souběh přestupků, a zásada *ne bis in idem* tudíž nebyla porušena.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že nepřišel do přímého kontaktu s těžební technologií překonáním pásových dopravníků. Uvedl, že souřadnice místa, kde byl žalobce zajištěn, jsou totožné jak v příkazu Městského úřadu Litvínov, tak v samotném příkazu OBÚ. OBÚ si dále vyžádal mapový podklad od organizace Severočeské doly a.s., který byl zpracován oprávněným důlním měřičem, na němž je vyznačena hranice oblasti, ve které je prováděna hornická činnost, dále oblast, kde je vstup zakázán a místo zadržení žalobce. Soud proto neměl pochybnost o věrohodnosti mapového podkladu. Ze shromážděných podkladů navíc vyplynulo, že se žalobce na místo, kde byl zadržen, nemohl dostat jiným způsobem, než překonáním těžební technologie. Naopak, žalobce předložil fotografie z webových stránek Google Earth, z nichž je možné zjistit pouze datum jejich vytištění, nikoli situaci ke dni 30. 6. 2018.

[5] Dle krajského soudu nebyla důvodná ani žalobní námitka o nenaplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu daného přestupku, přičemž jeho případ nevykazuje významné okolnosti, které by vyloučily porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti. Takovou okolností nemůže být ani snaha upozornit na klimatickou krizi za účelem dlouhodobé ochrany veřejného zájmu. Krajský soud upozornil, že se žalobce nedopustil přestupkového jednání pouhou účastí na protestu, nýbrž až v okamžiku, kdy se oddělil od trasy protestu a neoprávněně vnikl do důlního díla. V daném případě byl vstup do důlního díla omezen zákonem, a to právě

pokračování

z důvodu ochrany práv druhých (právo vykonávat legálně povolenou důlní činnost) a ochrany zdraví samotných nepovolaných osob. Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení, že by se klimatický protest svou povahou blížil jednání v krajní nouzi dle § 24 přestupkového zákona.

[6] Konečně se krajský soud vypořádal s námitkou nepřiměřenosti uloženého trestu. Neshledal, že by byla pokuta uložena v nepřiměřené výši, a proto neshledal důvodné aplikovat moderační právo podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Výslovně se v ní nevyjadřuje k otázce přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Stěžovatel předně namítá nesprávnost závěru o nepromlčení daného přestupku. Nesouhlasí s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 1. 4. 2021, č. j. 6 As 305/2021 - 37, č. 4341/2022 Sb. NSS, podle kterého příkaz zrušený v důsledku podaného odporu zůstává fakticky pouze oznámením o zahájení správního řízení, přesto však okamžikem jeho doručení dochází k přerušení běhu promlčecí doby. Stěžovatel odkazuje na novelizaci § 32 odst. 2 přestupkového zákona, provedenou zákonem č. 417/2021 Sb., která toto (judikované) pravidlo sice vložila do zákona, ale až v době po spáchání posuzovaného přestupku. Dané ustanovení přitom nelze v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny aplikovat retroaktivně, stejně tak jeho absenci v rozhodné době nelze překlenout výkladem za použití analogie v neprospěch obviněného. Stěžovatel proto navrhuje, aby sporná právní otázka byla předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[9] Krajský soud se dále nevypořádal s argumentací stěžovatele, že nebylo prokázáno spáchání přestupku, tedy, že stěžovateli nebylo prokázáno překonání důlní techniky. Krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného, že z fotografie z webových stránek Google Earth je jen patrné, kdy byla fotografie vytištěna, nikoli ale, jaká byla v daném místě situace ke dni 30. 6. 2018; tato argumentace je podle stěžovatele nesrozumitelná. Na fotografii je patrné datum *pořízení* (6. 7. 2018) nikoli *vytištění*. Ze stěžovatelem předložené fotografie je patrné, že na místo jeho zajištění vedla volná cesta, nebylo tak třeba překonávat žádnou důlní techniku. Pokud se ve dnech od spáchání přestupku do pořízení fotografie přesouvala důlní technika, měly by být k tomu provedeny odpovídající důkazy. V případě přetrvávajících pochybností mělo být postupováno v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Ani s touto argumentací se však krajský soud žádným způsobem nevypořádal, čímž bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces.

[10] Podle názoru stěžovatele krajský soud také nesprávně posoudil námitku porušení zásady *ne bis in idem*. Policie ČR vyzvala účastníky protestu, aby *nevstupovali mimo vyznačenou trasu, tím by se vystavovali možnému trestnímu postihu, jelikož se jedná o prostor těžby uhlí*. Policie ČR výzvu začala vynášet v okamžiku, kdy účastníci opustili trasu nahlášeného pochodu, tedy ještě před překročením hranice lomu. Tato výzva proto dle stěžovatele pokrývá celý skutek. Již samotný záměr dostat se do lomu byl výzvou policie zakázán; stěžovatel proto nemohl být dvakrát potrestán za tentýž skutek. Úvaha soudu, že se jedná o skutky odlišné, je tak dle stěžovatele nesprávná. Prvostupňové rozhodnutí a podklady pro jeho vydání svědčí o tom, že se nejedná o dva samostatné skutky. Stěžovatel

v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a uvádí, že pluralita chráněných zájmů je nepodstatná, neboť klíčová je „*faktická následku*“. Za totožné jednání (skutek), které má stejnou povahu a vede k týmž následkům, není možné stejnou osobu trestat opakovaně, byť by totéž jednání sankcionovaly různé předpisy.

[11] Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel z nesprávné úvahy, dle níž jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech také materiální znak přestupku. Stěžovatel se přestupku dopustil veřejným jednáním, s cílem poukázat na veřejně prospěšné cíle (ochrana životního prostředí a klimatu) a informovat o nich. To lze stěží považovat za běžně se vyskytující případ. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že „*žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích*“, avšak ke stěžovatelem předestřeným argumentům se nijak nevyjádřil.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že pokud je prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením. Současně příkaz fakticky oznamoval zahájení řízení o přestupku. K porušení zásady zákazu dvojího trestání konstatuje, že se žalobce dopustil dvou přestupků podle odlišných právních předpisů. Svým jednáním rovněž naplnil jak formální, tak materiální znak přestupku. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[13] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti (§ 104a s. ř. s.). Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení současně zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[14] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy

pokračování

stěžovatele. Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl kasační soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Taková otázka neplyne ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel (zastoupen právním profesionálem) ostatně sám k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí, ačkoliv je v jeho zájmu, aby odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud nicméně posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. *ex officio*, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu právě v této věci.

[15] Ačkoliv se stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti výslovně nevyjádřil, z kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel především namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti.

[16] Nejvyšší správní soud se tímto tvrzením neztotožňuje. Rozsudek krajského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný, a krajský soud se v něm vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami. Stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Krajský soud se však otázkou běhu promlčecí doby zabýval v odstavcích 26 až 28 odůvodnění svého rozsudku, z nichž jsou zřejmé úvahy, které jej vedly k jeho závěrům. O tom, že je tento závěr krajského soudu srozumitelný a opřený o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s ním v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné. Rovněž namítaným neprokázáním spáchání přestupku se krajský soud důsledně zabýval, a to v odst. 35 až 36 odůvodnění. Uvedl, které podklady považuje pro prokázání vytýkaného jednání stěžovatele za podstatné, co se z nich podává, i proč stěžovatelem předložený důkaz – fotografie pořízená z webového portálu Google Earth – skutkové závěry správních orgánů nevyvrací. Jakkoli lze přitakat stěžovateli, že krajský soud hovoří nesprávně o datu *vytištění* této fotografie (namísto datu jejího *pořízení*), podstatné je, že je-li na fotografii výslovně uvedeno *“Datum snímku: 07. 06. 18 a novější”*, je evidentní, že dostatečně neprokazuje situaci ke dni spáchání přestupku (30. 6. 2018). Tvrdí-li konečně stěžovatel, že se krajský soud *„nijak nevyjádřil“* k jeho argumentům týkajícím se naplnění materiálního znaku přestupku, lze jej odkázat zejména na odstavce 39 a 41 odůvodnění napadeného rozsudku. Povinností krajského soudu přitom nebylo reagovat na každou dílčí argumentaci stěžovatele a tu obsáhle vyvrátit, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Krajský soud se vyjádřil rovněž k tomu, zda v projednávané věci nenastaly okolnosti vylučující protiprávnost stěžovatelova jednání, přestože stěžovatel v žalobě tuto argumentaci předestřel pouze v obecné rovině, s odkazy na jednotlivá zákonná ustanovení.

[17] Pokud jde dále o právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by bylo nutné se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, takovou Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl. Skutkově obdobnými věcmi, v nichž stěžovatelé (jiní účastníci akce *„KLIMAKEMP 2018“*) vznesli v podstatě totožné námitky jako v nyní posuzované věci, se kasační soud již zabýval v mnoha rozsudích (například ze dne

31. 10. 2022, č. j. 4 As 100/2022 - 32, a ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022 - 28, či v usneseních ze dne 1. 12. 2022, č. j. 5 As 27/2022 - 38, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 10 As 254/2022 - 36, ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 79/2022 - 51, a ze dne 29. 6. 2023, č. j. 8 As 95/2022 - 37).

[18] Otázka přerušení běhu promlčecí doby v případě vydání příkazu, který byl později zrušen podáním odporu, byla judikaturou kasačního soudu opakovaně řešena. V rozsudku ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 75/2019 - 24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že příkaz, proti kterému byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, bylo jím však obviněnému oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona (ve znění účinném do 31. 1. 2022). Totožný právní názor vyplývá také z rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 109/2020 - 44, v němž zdejší soud opět výslovně uvedl, že příkaz představuje oznámení o zahájení řízení, přičemž přerušení běhu promlčecí doby se váže na jeho doručení. Tentýž závěr vyplývá také z rozsudků zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 84/2018 - 33, a ze dne 7. 10. 2020, č. j. 3 As 48/2018 - 43. Konečně v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021 - 37, č. 4341/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[j]e-li řízení o přestupku zahájeno vydáním příkazu, proti kterému byl účinně podán odpor, přerušuje se promlčecí doba oznámením příkazu obviněnému [§ 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].“ S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledává důvod pro postoupení věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s.; k dané otázce existuje ustálená a bezrozporná judikatura kasačního soudu, kterou krajský soud plně následoval.

[19] Taktéž k námitce porušení zásady *ne bis in idem* se Nejvyšší správní soud v obdobných případech opakovaně vyjadřoval (srov. již výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 175/2022 - 28, či usnesení ze dne 7. 12. 2022, č. j. 4 As 82/2022 - 45, a ze dne 22. 2. 2023, č. j. 2 As 182/2022 - 32). Z výše zmiňovaného usnesení č. j. 8 As 95/2022 - 37 se podává, že „[s]těžovatel spáchal přestupky ve vícečinném souběhu, lišilo se jak jednání, kterým byly přestupky spáchány, tak jejich následky. Formální znaky přestupku podle horního zákona stěžovatel naplnil tím, že **vnikl** do důlního díla, kam je vstup zakázán. Přestupek dle zákona o právu shromažďovacím naplnil tím, že **neuposlechl** pokyn policisty k opuštění prostoru lomu Bílina. Skutkové podstaty předmětných přestupků navíc chrání odlišné zájmy. Přestupky podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích chrání zájem na řádném průběhu shromažďování (a v širších důsledcích veřejný pořádek), přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona cílí na ochranu dobývání ložisek nerostů, zajištění bezpečnosti při této činnosti (a tím pádem na ochranu života a zdraví) a též na ochranu majetku subjektů, které provádějí hornickou činnost“ (zvýrazněno NSS). V usnesení č. j. 2 As 182/2022 - 32 kasační soud uzavřel, že podstata jednání naplňujícího skutkové podstaty obou přestupků (podle horního zákona a zákona o právu shromažďovacím) se liší, a v takovém případě je aplikace zásady *ne bis in idem* z povahy věci vyloučena – jde o více skutků, a není tudíž naplněn znak *idem*. I v tomto aspektu je tedy napadený rozsudek plně v souladu s judikaturou tohoto soudu.

[20] Otázkou naplnění materiálního znaku přestupku se zdejší soud rovněž zabýval v mnoha rozhodnutích (srov. rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46, ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013 - 26, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, a ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28). Ve skutkově obdobném případě k naplnění materiálního

pokračování

znaku téhož přestupku dospěl k závěru, že „(...) výkon základních práv zaručených Listinou stěžovatelku sám o sobě neopravňuje k protiprávnímu jednání. Stěžovatelka nerozporuje, že vnikla do zakázaného prostoru důlního díla, za což ji žalovaný potrestal v souladu s § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona (není relevantní, zda přitom došlo či nedošlo k poruše chráněného zájmu, neboť jak uváděla i stěžovatelka v kasační stížnosti, uvedený přestupek je povahy obrožovací). Toto rozhodnutí by mohlo být vyhodnoceno jako nezákonné pouze za předpokladu, že by s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřeně zasahovalo (porušovalo) do stěžovatelčiny svobody projevu a práva pokojně se shromažďovat. Z výše uvedených důvodů však Nejvyšší správní soud shledal, že o takový případ v projednávané věci nešlo“ (viz již výše zmiňovaný rozsudek č. j. 6 As 175/2022 - 28). V citovaném rozsudku kasační soud dále podotkl, že vniknutí do důlního díla nebylo jedinou možností, jak mohl stěžovatel svůj názor vyjádřit; proti těžbě hnědého uhlí mohl protestovat i jinde a jinak. V také již shora zmíněném rozsudku č. j. 4 As 100/2022 - 32 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že společenskou nebezpečnost protiprávního jednání nemůže eliminovat ani politická pohnutka. I v tomto směru je tedy napadený rozsudek plně konformní s judikaturou kasačního soudu.

[21] Lze tedy uzavřít, že ustálená a jednotná judikatura dává dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti; krajský soud se přitom v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani procesního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele. Jelikož kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, musela být pro nepřijatelnost odmítnuta (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. října 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu